

[Knud Jespersen.]

boligpolitik tvinger folk til at bo 40 km fra det sted, hvor de kan få arbejde? Er det luksus at transportere sig dertil, når vi ødelægger den kollektive trafik? Er det luksus, at man skal komme til sin byggeplads, hvis man bor i Herlev, men tvinges til at arbejde i Holbæk? Og vil det være luksus, når I i forhandlingsoplægget, som er blevet et forligsgrundlag, erklærer, at arbejdskraften skal være bevægelig. Skal de cykle fra København til Frederikshavn? Skal de komme marcherende, eller skal de komme til hest, efter at hestene er afskaffet dernede ved garderhusarerne i Næstved? Ja men vi må da have en forklaring. For mange mennesker er det lige så vigtigt at kunne transportere sig, indtil vi tager os sammen med ordentlige kollektive trafikforhold, som det var i sin tid at have træsko. Men det er måske også det næste, der skal rammes af beskatningen.

Til disse direkte stigninger kommer alle de uoverskuelige følger. Jeg holder mig stadig væk til den venlige bedømmelse. Hvis lønmodtagerne maksimalt må få en forhøjelse tildelt af hr. Jens Møller m. fl. på 6 pct. på trods af hr. Anker Jørgensens velvillighed, der vil være en procent højere — det er en stor forskel på socialdemokratiets og de borgerliges politik i den sag, forstår jeg — så vil det i virkeligheden betyde et fald i reallønnen på minimum 6 pct. Eller man tager fra lønarbejderne lige så meget, som man giver til dem, der spekulerer i værdstigningerne. Jeg forstår det ikke helt. Det er jo nok, fordi jeg ikke er sådan en reformist, der synes, at man skal regere, uanset på hvilket grundlag og uanset hvem det kommer til at gavne.

Endvidere skal man kun udbetale 2 dyrtidsportioner pr. år. Jeg forstod på hr. Jens Møller, at det var en af de sejre, man havde vundet, hvor socialdemokratiet havde opgivet. De ville ellers godt have givet 3. Også en interessant ting. Jeg forstår, at hr. Kjeld Olesen har tæt forbindelse til LO og LOs forretningsudvalg. Men LO vil jo ikke af finde sig med 2, mens man åbenbart kan leve med 3 dyrtidsportioner. Men i princippet bliver der jo nu tale om, at de får en dyrtidsportion deponeret ved ATP. Der har Thomas Nielsen og LO ret, når han siger, at

det betyder, at en ung mand på 19 år kan risikere, hvis han er heldig, at få sit dyrtidstillæg for april 1977, når han bliver 67½ år. Det er en vældig generøsitet. Der kan han hæve sine 40 øre, og han skal have renter deraf, men hvis han skal hæve de 40 øre, får han dem udbetalt på en check, og denne check forlanger regeringen en krone for. Så kan man jo vende og dreje det, som man vil; der er noget, der er drønende galt. Man kan godt forklare, at vi, der kritiserer, ikke har forstået noget. Men jeg må nok sige: hvis man skal forstå det på den måde, så takker jeg, fordi vi ikke har fattet en pind af hele denne affære.

Det er overordentlig triste perspektiver, man byder folk, triste perspektiver og en mærkværdig argumentation. Jeg har nu siddet og lyttet til statsministerens varm-hjertede appel, der også var rettet til de ansvarlige, og jeg forstod, at statsministeren kiggede på os, der sad dernede bagved — måske minus hr. Erhard Jakobsen, for hr. Erhard Jakobsen er jo med, og han er overordentlig ansvarlig; det er han næsten for alt det dårlige, der er sket i nationen indtil nu, så jeg skal ikke frikende ham for det ansvar. Vi føler virkelig ansvar, vi føler ansvaret for at holde fast i, at I kan da ikke føre argumentation for jeres politik hele tiden, som om det var dobbeltbogholderi. Den ene dag står jeres ordfører og erklærer: kære venner, nu må vi have forbruget op, der skal gang i beskæftigelsen, og hvis ikke forbruget kommer op, så er der noget galt, så stiger arbejdsløsheden. I dag siger hr. Kjeld Olesen: vi må holde igen, for konkurrenceevnen er det afgørende. Og hr. Poul Hartling supplerede smukt: konkurrenceevne, det er konkurrence på løn — så ved vi det. Det er ikke noget med omkostninger, alt indbefattet — dvs. kurstab, renter, profitter — men det er lønnen; vi skal arbejde billigere end de vesttyske arbejdere, ellers så får vi ikke noget at lave. I Vesttyskland står man i de selvsamme timer og siger til vesttyskerne: pas nu på, hvis vi ikke kommer under danskernes priser — det er der nu ikke nogen fare for at de gør — så vil vi miste den mulighed, vi har for at få arbejde. Er det en regulær argumentation, når man samtidig — jeg tager en anden side af den mærkværdige argumentation — taler om be-